

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

บันทึกหลักการและเหตุผล

ประกอบร่าง

พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา¹

(ฉบับที่.....) พ.ศ.

หลักการ

แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาให้พนักงานอัยการเข้ารับผิดชอบการสอบสวนมากยิ่งขึ้น

เหตุผล

โดยที่ในการดำเนินคดีอาญาตามระบบกล่าวหา การดำเนินคดีอาญาชั้นสอบสวนฟ้องร้องเป็นกระบวนการเดียวที่แบ่งแยกไม่ได้ และผู้รับผิดชอบ ผู้รับผิดชอบในการดำเนินการสอบสวนฟ้องร้องคือพนักงานอัยการ แต่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาที่ใช้อยู่ในปัจจุบันกำหนดให้ขั้นตอนการดำเนินคดีอาญาของพนักงานสอบสวนเป็นอิสระจากขั้นตอนการดำเนินคดีอาญาของพนักงานสอบสวนเป็นอิสระจากขั้นตอนการดำเนินคดีของพนักงานอัยการอย่างมากนั้น ทำให้พนักงานอัยการไม่อาจรับผิดชอบในการดำเนินคดีอาญาสมด้วยระบบการดำเนินคดีระบบกล่าวหาและพนักงานอัยการไม่อาจเข้าคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพส่วนบุคคลได้อย่างมีประสิทธิภาพ จึงสมควรให้พนักงานอัยการได้มีบทบาทในชั้นสอบสวนมากยิ่งขึ้น

¹ คณิต ฐ นคร, ภูมิธรรมและบทบาทของพนักงานอัยการ, (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2551), น. 161-168.

สอบสวนมีอำนาจปล่อย หรือปล่อยชั่วคราว ถ้าผู้ต้องหาถูกขังอยู่ให้ขอเองหรือขอให้พนักงานอัยการขอต่อศาลให้ปล่อย

มาตรา ๑๓๐ ตริ ให้เริ่มการสอบสวนโดยมิชักช้า จะทำการในที่ไหนใดเวลาใด แล้วแต่จะเห็นสมควรโดยผู้ต้องหาไม่จำต้องอยู่ด้วย

มาตรา ๑๓๐ จัตวา เมื่อพนักงานสอบสวนเห็นว่าการกระทำที่กล่าวหาเป็นความผิดและได้เริ่มทำการสอบสวนแล้ว ให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบในการสอบสวนบันทึกแจ้งข้อเท็จจริงที่กล่าวหาเพียงพอแก่การที่พนักงานอัยการจะวินิจฉัยได้ว่าการกระทำที่กล่าวหาที่เพียงพอแก่การที่พนักงานอัยการจะวินิจฉัยได้ว่าการกระทำที่กล่าวหาเป็นความผิดทางอาญาหรือไม่ แล้วส่งบันทึกนั้นไปให้พนักงานอัยการโยไม่ชักช้า”

(เหตุผลในตารางเปรียบเทียบ : (๑) มาตรา ๑๓๐ ทวิ บัญญัติขึ้นเพื่อเพราะการดำเนินคดีในเบื้องต้นต้องพิจารณาสิทธินำคดีอาญามาฟ้องหรือเงื่อนไขให้อำนาจดำเนินคดีก่อน ถ้าสิทธินำคดีอาญามาฟ้องระงับไปหรือคดีขาดเงื่อนไขให้อำนาจดำเนินคดีก่อน ถ้าสิทธินำคดีอาญามาฟ้องระงับไปหรือคดีขาดเงื่อนไขให้อำนาจดำเนินคดี พนักงานสอบสวนก็ย่อมไม่มีอำนาจดำเนินคดี และพนักงานอัยการก็ย่อมไม่มีอำนาจชี้ขาดเนื้อหาคดีและเพื่อจะได้เป็นหลักประกันเสรีภาพของบุคคลได้ด้วยโดยมีบทบัญญัติมาตรา ๑๔๐ ใหม่บัญญัติรองรับ

(๒) มาตรา ๑๓๐ ตริ คือบทบัญญัติของมาตรา ๑๓๐ ของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน

(๓) มาตรา ๑๓๐ จัตวา บัญญัติขึ้นเพื่อพนักงานอัยการได้มีส่วนในการประกันสิทธิและเสรีภาพของผู้ต้องหาได้อย่างเต็มที่โดยมีบทบัญญัติมาตรา ๑๔๐ ทวิ วรรคสาม และมาตรา ๑๔๓ บัญญัติรองรับ)

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๔๐ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๔๐ เมื่อพนักงานอัยการได้รับรายงานและสำนวนการสอบสวนที่พนักงานสอบสวนส่งมาตามมาตรา ๑๓๐ ทวิ และเห็นว่าสิทธินำคดีอาญามาฟ้องในคดีนั้นระงับไปแล้วหรือไม่มีเหตุให้อำนาจดำเนินคดีได้ ให้พนักงานอัยการส่งระงับคดีแล้วแจ้งคำสั่งระงับคดีนั้นให้พนักงานสอบสวนเพื่อแจ้งให้ผู้ต้องหาทราบ และถ้าผู้ต้องหาถูกควบคุมหรือขังอยู่ ก็ให้ปล่อยหรือขอให้ปล่อยผู้ต้องหาขึ้นไปทันที แต่ถ้าไม่เห็นฟ้องด้วยก็ให้แจ้งพนักงานสอบสวนทราบ และส่งสำนวนการสอบสวนไปให้พนักงานสอบสวนเพื่อดำเนินการต่อไปตามอำนาจหน้าที่

(เหตุผลในตารางเปรียบเทียบ : มาตรา ๑๔๐ บัญญัติขึ้นเพื่อให้รับกับบทบัญญัติของมาตรา ๑๓๐ ทวิ และเพื่อคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของบุคคล)

มาตรา ๖ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๑๔๐ ทวิและมาตรา ๑๔๐ ตรี แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

“มาตรา ๑๔๐ ทวิ เมื่อพนักงานอัยการได้รับบันทึกแจ้งข้อเท็จจริงที่กล่าวหาในมาตรา ๑๓๐ จัดว่าและเห็นว่าการกระทำที่กล่าวหาอันนั้นเป็นความผิดทางอาญา ให้พนักงานอัยการแจ้งให้พนักงานสอบสวนทราบ

การรอแจ้งจากพนักงานอัยการตามวรรคหนึ่งไม่เป็นเหตุให้งดการสอบสวน

ในกรณีที่พนักงานอัยการเห็นว่าการกระทำที่กล่าวหาจะไม่เป็นความผิดอาญา ให้พนักงานอัยการสั่งให้พนักงานสอบสวนส่งสำนวนการสอบสวนมายังพนักงานอัยการ และในกรณีนี้ให้พนักงานสอบสวนงดการสอบสวนไว้ชั่วคราว

มาตรา ๑๔๐ ตรี เมื่อพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบในการสอบสวน เห็นว่าการสอบสวนเสร็จแล้ว และไม่ปรากฏว่าผู้ใดเป็นผู้กระทำความผิด ให้พนักงานสอบสวนส่งสำนวนการสอบสวนไปยังพนักงานอัยการเพื่อของดการสอบสวน

ถ้าพนักงานอัยการสั่งให้งดการสอบสวนหรือให้ทำการสอบสวนต่อไปให้พนักงานสอบสวนปฏิบัติตามนั้น”

(เหตุผลในตารางเปรียบเทียบ : (๑) มาตรา ๑๔๐ ทวิ บัญญัติขึ้นเพื่อให้รับกับมาตรา ๑๓๐ จัดว่า และเพื่อคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของบุคคล

(๒) มาตรา ๑๔๐ ตรี โดยหลักการเหมือนกับมาตรา ๑๔๐ ของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน เพียงแต่มิได้แยกความผิดและพนักงานสอบสวนไม่ต้องทำความเห็นเท่านั้น เพราะเมื่อพนักงานอัยการต้องสั่งงดการสอบสวนในที่สุดแล้ว การแยกความผิดและมีความเห็นจึงไม่มีความจำเป็น)

มาตรา ๗ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๔๑ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และให้ใช้ความต่อไปแทน

“มาตรา ๑๔๑ ในกรณีที่รู้ตัวผู้กระทำความผิด เมื่อพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบในการสอบสวนเห็นว่าการสอบสวนเสร็จแล้ว ให้พนักงานสอบสวนปฏิบัติดังนี้

(๑) ถ้าเรียกหรือจับตัวผู้ต้องหาไม่ได้ และยังไม่มีการสอบปากคำผู้ต้องหา ให้ส่งสำนวนการสอบสวนไปยังพนักงานอัยการ

(๒) ถ้าผู้ต้องหาถูกขังอยู่ ไม่ว่าจะถูกขังโดยศาลที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีนั้นหรือศาลอื่น ให้ส่งสำนวนการสอบสวนไปยังพนักงานอัยการ

(๓) ถ้าเรียกหรือจับตัวผู้ต้องหาได้แล้ว ให้ส่งสำนวนการสอบสวนพร้อมตัวผู้ต้องหาไปยังพนักงานอัยการ

ในกรณีที่พนักงานสอบสวนส่งสำนวนการสอบสวนพร้อมตัวผู้ต้องหาดังกล่าวมาในวรรคหนึ่งอนุมาตรา (๓) นั้น ในกรุงเทพมหานครให้พนักงานอัยการมอบตัวผู้ต้องหาให้อยู่ในความควบคุมของพนักงานสอบสวน สำหรับในจังหวัดอื่นให้พนักงานอัยการมอบตัวผู้ต้องหาให้แก่พืศดีหรือผู้บัญชาการเรือนจำ แล้วแต่กรณี ควบคุมไว้ ณ เรือนจำ

ในกรณีที่เป็นความผิดซึ่งพนักงานสอบสวนเปรียบเทียบได้ และผู้กระทำความผิดได้ปฏิบัติตามการเปรียบเทียบนั้นแล้ว ให้บันทึกการเปรียบเทียบนั้นไว้แล้วส่งไปให้พนักงานอัยการพร้อมด้วยสำนวน”

(เหตุผลในตารางเปรียบเทียบ : หลักการของมาตรา ๑๔๑ ถึงหลักการของมาตรา ๑๔๑, ๑๔๒ และ ๑๔๓ วรรคหนึ่ง ของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน กบฏกระทรวงมหาดไทย ออกตามความในพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา พ.ศ.๒๔๗๗ ลงวันที่ ๑๔ กันยายน พ.ศ.๒๔๗๘ นอกจากนี้ได้เพิ่มเรื่องการถูกขังในอำนาจศาลเพื่อขจัดปัญหาในทางปฏิบัติกล่าวคือ เมื่อผู้ต้องหาอยู่ในอำนาจศาลนั้นเองหรือศาลอื่นพนักงานอัยการย่อมยื่นฟ้องผู้ต้องหานั้นได้)

มาตรา ๘ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๔๒ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๔๒ การสั่งคดีเป็นดุลพินิจของพนักงานอัยการ”

(เหตุผลในตารางเปรียบเทียบ : มาตรา ๑๔๒ นี้วางหลักดำเนินคดีตามดุลพินิจสำหรับพนักงานอัยการเพื่อความชัดเจน แม้ตามกฎหมายปัจจุบันพนักงานอัยการจะดำเนินคดีตามหลักดำเนินคดีตามดุลพินิจอยู่แล้วก็ตาม)

มาตรา ๙ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๔๓ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาอาญาซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ.๒๔๙๙ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๔๓ เมื่อพนักงานอัยการได้รับสำนวนการสอบสวนดังกล่าวในมาตรา ๑๔๐ ทวิ วรรคสาม และเห็นว่ากระทำความผิดที่กล่าวหาไม่เป็นความผิด ให้พนักงานอัยการสั่งไม่ฟ้อง แต่ถ้าพนักงานอัยการเห็นว่ากระทำความผิดที่กล่าวหาเป็นความผิด ให้พนักงานอัยการแจ้งให้พนักงานสอบสวนทราบพร้อมทั้งคืนสำนวนไปให้พนักงานสอบสวนเพื่อดำเนินการต่อไปตามอำนาจหน้าที่”

(เหตุผลในตารางเปรียบเทียบ : มาตรา ๑๔๓ นี้บัญญัติขึ้นเพื่อให้รับกับมาตรา ๑๔๐ ทวิ วรรคสาม และเพื่อคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของบุคคล)

มาตรา ๑๐ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๑๔๓ ทวิ และมาตรา ๑๔๓ ตรี แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

“มาตรา ๑๔๓ ทวิ เมื่อได้รับสำนวนการสอบสวนจากพนักงานสอบสวนดังกล่าวในมาตรา ๑๔๑ ให้พนักงานอัยการมีอำนาจที่จะสั่งฟ้องหรือสั่งไม่ฟ้อง แล้วแต่กรณี

ในคดีฆาตกรรม ซึ่งผู้ตายถูกเจ้าพนักงานซึ่งอ้างว่าปฏิบัติราชการตามหน้าที่ฆ่าตาย หรือตายในระหว่างอยู่ในความควบคุมของเจ้าพนักงาน ซึ่งอ้างว่าปฏิบัติราชการตามหน้าที่ อธิบดีกรมอัยการหรือผู้รักษาการแทนเท่านั้นมีอำนาจออกคำสั่งฟ้องหรือไม่ฟ้อง

ในกรณีที่พนักงานอัยการสั่งฟ้อง ให้พนักงานอัยการฟ้องผู้ต้องหาต่อศาล ถ้ายังไม่ได้ตัวผู้ต้องหา ก็ให้จัดการอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อให้ได้ตัวผู้ต้องหา มาถ้าผู้ต้องหาอยู่ต่างประเทศ ให้พนักงานอัยการจัดการเพื่อขอให้ส่งตัวข้ามแดนมา

มาตรา ๑๔๓ ตริ ในการที่พนักงานอัยการจะสั่งตามมาตรา ๑๔๐ ถึงมาตรา ๑๔๐ ตริ มาตรา ๑๔๓ และมาตรา ๑๔๓ ทวิ ให้พนักงานอัยการมีอำนาจ

(๑) สั่งตามที่เห็นสมควรให้พนักงานสอบสวนดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติม หรือส่งพยานคนใดมาให้ซักถามเพื่อสั่งต่อไป

(๒) ทำการสอบสวนเพิ่มเติมเองเมื่อเห็นสมควร และให้นำบทบัญญัติมาตรา ๑๓๓ มาใช้บังคับแก่การดำเนินคดีของพนักงานอัยการด้วย

(๓) วินิจฉัยว่าควรปล่อยผู้ต้องหา ปล่อยชั่วคราว ควบคุมไว้ หรือขอให้ศาลชั่ง แล้วแต่กรณี และจัดกาหรือสั่งการให้เป็นไปตามนั้น”

(เหตุผลในตารางเปรียบเทียบ : (๑) มาตรา ๑๔๓ ทวิ บัญญัติขึ้นเพื่อให้รับกับมาตรา ๑๔๑ ใหม่ซึ่งในหลักการมีเนื้อหาทำนองเดียวกับกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันโดยเฉพาะอย่างยิ่ง คือ วรรคสองและวรรคสาม

(๒) มาตรา ๑๔๓ ตริ นี้ในหลักการเช่นเดียวกับมาตรา ๑๔๓ วรรคสอง ของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน แต่ได้เพิ่มข้อความใน (๒) เพื่อให้พนักงานอัยการดำเนินการเองได้เมื่อเห็นสมควรให้สมกับความรับผิดชอบของพนักงานอัยการที่จะต้องดำเนินการฟ้องร้องผู้กระทำความผิด

มาตรา ๑๑ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๔๕ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๔๕ ในกรณีที่มีคำสั่งฟ้อง และคำสั่งนั้นไม่ใช่ของอธิบดีกรมอัยการ ถ้าในกรุงเทพมหานครให้รับส่งสำนวนการสอบสวนพร้อมกับคำสั่งไปเสน่ออธิบดีกรมตำรวจ รองอธิบดีกรมตำรวจ หรือผู้ช่วยอธิบดีกรมตำรวจ ถ้าจังหวัดอื่นให้รับส่งสำนวนการสอบสวนพร้อมกับคำสั่งไปเสนอผู้ว่าราชการจังหวัด แต่ทั้งนี้มิได้ตัดอำนาจพนักงานอัยการที่จะจัดการอย่างใดแก่ผู้ต้องหา ดังบัญญัติไว้ในมาตรา ๑๔๓ ตริ

ในกรณีที่อธิบดีกรมตำรวจ รองอธิบดีกรมตำรวจ หรือผู้ช่วยอธิบดีกรมตำรวจ ใน กรุงเทพมหานคร หรือผู้ว่าราชการจังหวัดในจังหวัดอื่น แย่งคำสั่งของพนักงานอัยการให้ส่งสำนวน พร้อมความเห็นที่แย้งกันไปยังอธิบดีกรมอัยการเพื่อชี้ขาด แต่ถ้าคดีจะขาดอายุความหรือมีเหตุอย่างอื่นอันจำเป็นจะต้องรีบฟ้อง ก็ให้ฟ้องคดีนั้นไปตามความเห็นของอธิบดีกรมตำรวจรองอธิบดีกรมตำรวจ หรือผู้ช่วยอธิบดีกรมตำรวจ หรือผู้ว่าราชการจังหวัดไปก่อน

บทบัญญัติในมาตรานี้ให้นำมาบังคับในการที่พนักงานอัยการจะไม่อุทธรณ์ ไม่ฎีกา หรือถอนฟ้อง ถอนอุทธรณ์ และถอนฎีกาโดยอนุโลม”

(เหตุผลในตารางเปรียบเทียบ : มาตรา ๑๔๕ นี้หลักการคงเดิมทุกอย่าง คงแก้ไขเฉพาะชื่อสถานที่ให้สอดคล้องกับชื่อสถานที่ที่แท้จริงในปัจจุบัน และแก้ถ้อยคำในวรรคสามให้ชัดเจนขึ้นเท่านั้น)

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

.....

นายกรัฐมนตรี

ภาคผนวก ข.

ร่างพระราชบัญญัติ¹

ไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ.

บันทึกหลักการและเหตุผล ประกอบร่างพระราชบัญญัติไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ.

หลักการ

ให้มีกฎหมายว่าด้วยการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน

เหตุผล

โดยที่สมควรให้มีการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวนที่เกี่ยวกับความผิดอันยอมความได้ ความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท ความผิดลหุโทษ และความผิดที่มีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงไม่เกินห้าปี ด้วยการกำหนดแนวทางการสมานฉันท์เพื่อการไกล่เกลี่ย ข้อพิพาทคดีอาญามาใช้ จะทำให้ผู้เสียหายและผู้ต้องหาได้มีโอกาสประนีประนอมยอมความกัน เมื่อผู้ต้องหาสำนึกผิดและยินยอมปรับพฤติกรรม ผู้เสียหายได้รับการเยียวยาและได้รับการชดเชยค่าเสียหายโดยรวดเร็วทันที ซึ่งจะเป็นผลดีต่อคู่กรณี และเป็นประโยชน์ต่อสังคมมากกว่าเพราะสามารถลดระยะเวลาและความยุ่งยากซับซ้อนในการดำเนินการในกระบวนการยุติธรรมของคู่กรณีลดปริมาณคดีขึ้นสู่ศาล ลดปัญหาความขัดแย้งในชุมชน ลดการทุจริตของเจ้าพนักงาน และลดงบประมาณภาครัฐ รวมทั้งส่งผลให้ประชาชนทุกระดับเข้ามามีส่วนร่วมในการอำนวยความยุติธรรมและป้องกันอาชญากรรมเพื่อเสริมสร้างให้สังคมอยู่ร่วมกันอย่างเป็นสุข

ทั้งนี้ ความผิดที่จะให้มีการไกล่เกลี่ยตลอดจนแนวทางที่จะใช้ในการไกล่เกลี่ยได้กำหนดไว้โดยให้คำนึงถึงความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดี ความรุนแรงของพฤติการณ์ที่ได้กระทำ

¹ www.krisadika.co.th (สืบค้นเมื่อ 22 เมษายน 2552)

ระดับความเสียหายต่อชีวิต ร่างกายและทรัพย์สิน สภาพร่างกายและจิตใจ ความสัมพันธ์ระหว่าง
คู่กรณี และประโยชน์สาธารณะ ความสำนึกผิด และการชดใช้เยียวยาความเสียหาย
ความรับผิดชอบต่อครอบครัว การยอมรับของชุมชน ความยินยอมของผู้เสียหาย ความจำเป็น
ตามหลักอาชญาวิทยาและทัณฑวิทยา ตลอดจนเหตุผลอื่นประกอบ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายว่าด้วยการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน
พระราชบัญญัตินี้มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล
ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบมาตรา ๓๒ มาตรา ๔๐ และมาตรา ๔๑ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักร
ไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

.....
.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้น
สอบสวน พ.ศ.”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนด.....นับแต่วัน
ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้
“ก.ต.ช.” หมายความว่า คณะกรรมการนโยบายตำรวจแห่งชาติตามกฎหมายว่าด้วย
ตำรวจแห่งชาติ

“คู่กรณี” หมายความว่า ผู้เสียหายและผู้ต้องหาในคดีอาญาที่มีผู้เสียหาย แต่ไม่รวม
คดีที่รัฐเท่านั้นเป็นผู้เสียหาย

“คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์” หมายความว่า คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์
จังหวัดและคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์กรุงเทพมหานคร

มาตรา ๔ ให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และมีอำนาจออก
กฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจา
นุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

หมวด ๑
ความผิดที่ให้มีการไถ่เกลียด

มาตรา ๕ คดีอาญาดังต่อไปนี้ คู่กรณีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งอาจร้องขอให้มีการไถ่เกลียดได้

- (๑) คดีความผิดอันยอมความได้
- (๒) คดีความผิดลหุโทษ หรือความผิดที่มีอัตราโทษไม่สูงกว่าความผิดลหุโทษ
- (๓) คดีความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท ยกเว้นการกระทำความผิดตามที่กำหนด

ในกฎกระทรวงตามที่ได้รับอนุมัติจาก ก.ต.ช.

(๔) คดีความผิดที่มีโทษจำคุกอย่างสูงไม่เกินห้าปี ปรากฏตามรายการที่ระบุไว้ท้ายพระราชบัญญัตินี้ และอาจกำหนดบัญชีความผิดเพิ่มเติมโดยกฎกระทรวงตามที่ได้รับอนุมัติจาก ก.ต.ช.

กฎกระทรวงตาม (๓) และ (๔) ให้คำนึงถึงความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดี ความรุนแรงของพฤติการณ์ที่ได้กระทำ ระดับความเสียหายต่อชีวิต ร่างกายและทรัพย์สิน สภาพร่างกาย และจิตใจ ความสัมพันธ์ระหว่างคู่กรณี ประโยชน์สาธารณะ

มาตรา ๖ พระราชบัญญัตินี้มิให้ใช้บังคับในกรณีดังต่อไปนี้

(๑) ผู้ต้องหาที่ร้องขอต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำคุก ถ้าและได้กระทำความผิดใด ๆ อีกในระหว่างที่ยังรับโทษอยู่ก็ดี ภายในเวลา 5 ปีนับแต่วันพ้นโทษ เว้นแต่ความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

(๒) ผู้ต้องหาที่ร้องขออยู่ระหว่างรอการกำหนดโทษ หรือรอการลงโทษ เว้นแต่ความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

(๓) คดีที่พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบในการสอบสวนเห็นว่าการสอบสวนเสร็จสิ้น และส่งสำนวนการสอบสวนพร้อมความเห็นไปยังพนักงานอัยการแล้ว

(๔) คดีที่ ก.ต.ช. กำหนดห้ามมิให้มีการไถ่เกลียด

หมวด ๒ คณะกรรมการไกล่เกลี่ย

มาตรา ๗ ให้มีคณะกรรมการไกล่เกลี่ยสถานีตำรวจ ประกอบด้วย หัวหน้าสถานีตำรวจ เป็นประธานกรรมการ หัวหน้างานป้องกันและปราบปราม คณะกรรมการตรวจสอบและติดตามการบริหารงานตำรวจระดับสถานีตำรวจที่มาจากประชาชน เป็นกรรมการ หัวหน้างานสอบสวนเป็นกรรมการและเลขานุการและให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบเป็นกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

มาตรา ๘ ให้คณะกรรมการไกล่เกลี่ยสถานีตำรวจมีอำนาจและหน้าที่ ดังนี้

- (๑) พิจารณามีความเห็นคำร้องขอให้มีการไกล่เกลี่ย
 - (๒) ไกล่เกลี่ยข้อพิพาท และกำหนดเงื่อนไขการไกล่เกลี่ย
 - (๓) ติดตามผลการไกล่เกลี่ย
 - (๔) แต่งตั้งคณะอนุกรรม หรือบุคคลซึ่งมีความรู้ความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านเป็นพิเศษ ร่วมเป็นอนุกรรมการดำเนินการตาม (๑) (๒) หรือ (๓)
- คุณสมบัติ การแต่งตั้ง และการขึ้นทะเบียน เป็นผู้มีความรู้เชี่ยวชาญให้กำหนดไว้ในกฎกระทรวง

- (๕) พิจารณาวินิจฉัยยุติคดี
- (๖) ปฏิบัติหน้าที่อื่น ๆ ตามที่ ก.ต.ช. กำหนด

มาตรา ๙ ให้มีคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์จังหวัด ประกอบด้วยผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัดเป็นประธานกรรมการ รองผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัด จำนวนหนึ่งคน คณะกรรมการตรวจสอบและติดตามการบริหารงานตำรวจจังหวัดผู้ทรงคุณวุฒิและที่มาจากประชาชนและผู้กำกับฝ่ายอำนวยการตำรวจภูธรจังหวัดเป็นกรรมการและเลขานุการ

มาตรา ๑๐ ให้มีคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์กรุงเทพมหานคร ประกอบด้วยผู้บัญชาการกองบัญชาการตำรวจนครบาล เป็นประธานกรรมการ รองผู้บัญชาการตำรวจนครบาล จำนวนหนึ่งคนผู้บังคับการตำรวจนครบาลผู้รับผิดชอบ คณะกรรมการตรวจสอบและติดตามการบริหารงานตำรวจกรุงเทพมหานครผู้ทรงคุณวุฒิและที่มาจากประชาชน และผู้บังคับการอำนวยการตำรวจนครบาล เป็นกรรมการและเลขานุการ

มาตรา ๑๑ ให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ มีอำนาจและหน้าที่ดังนี้

- (๑) พิจารณาอุทธรณ์ของคู่กรณี
- (๒) ประเมินผลงานของคณะกรรมการไกล่เกลี่ยสถานีตำรวจ
- (๓) ปฏิบัติหน้าที่อื่น ๆ ตามที่ ก.ต.ช. กำหนด

มาตรา ๑๒ ให้ ก.ต.ช. มีอำนาจและหน้าที่ ดังนี้

- (๑) ออกระเบียบ ประกาศหรือมีมติ และกำหนดวิธีปฏิบัติในการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทตามพระราชบัญญัตินี้
- (๒) ออกระเบียบว่าด้วยการประชุมและการลงมติของคณะกรรมการไกล่เกลี่ยและคณะอนุกรรมการพิจารณาอุทธรณ์
- (๓) วินิจฉัยชี้ขาดกรณีที่มีปัญหาวิธีปฏิบัติในการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทตามพระราชบัญญัตินี้

หมวด ๓

กระบวนการและขั้นตอนในการไกล่เกลี่ย

มาตรา ๑๓ ให้พนักงานสอบสวนแจ้งสิทธิให้คู่กรณีทราบในโอกาสแรกว่าคู่กรณีมีสิทธิได้รับการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาชั้นสอบสวนจากคณะกรรมการไกล่เกลี่ย

ถ้าคู่กรณีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งร้องขอให้ไกล่เกลี่ยข้อพิพาทคดีอาญาตามมาตรา ๕ และอีกฝ่ายหนึ่งยินยอม ให้พนักงานสอบสวนบันทึกคำร้องและคำยินยอมของทั้งสองฝ่ายเสนอต่อคณะกรรมการไกล่เกลี่ย แต่คู่กรณีต้องร้องขอภายในสามสิบวันนับแต่วันแจ้งสิทธิการไกล่เกลี่ย

มาตรา ๑๔ ในกรณีที่ได้มีการดำเนินการตามมาตรา ๑๓ ให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนต่อไปจนกระทั่งคณะกรรมการไกล่เกลี่ยมีมติยุติการสอบสวน

มาตรา ๑๕ ให้พนักงานสอบสวนพิจารณารวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับอายุ ประวัติ ความประพฤติ สถิติปัญหา การศึกษาอบรม สุขภาพ ภาวะแห่งจิตนิสัย อาชีพ ฐานะ สิ่งแวดล้อมของผู้ต้องหา พฤติการณ์แห่งคดี การบรรเทาผลร้ายแห่งคดี ความยินยอมของผู้เสียหาย การอยู่ระหว่างต้องหาคดีอาญาหรือถูกดำเนินคดีอาญาในความผิดอื่น ความจำเป็นตามหลักอาชญาวิทยา

และทัณฑพิทยาตลอดจนเหตุผลอื่นๆ อันสมควรแล้ว เพื่อเสนอต่อคณะกรรมการไกล่เกลี่ยพิจารณา มีมติรับเรื่องหรือไม่รับเรื่องภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่คู่กรณีร้องขอ

มาตรา ๑๖ เมื่อคณะกรรมการไกล่เกลี่ยมีมติรับเรื่องไกล่เกลี่ย ให้คณะกรรมการไกล่เกลี่ยดำเนินการพิจารณาไกล่เกลี่ยและกำหนดเงื่อนไขในการไกล่เกลี่ยอย่างเปิดเผยต่อหน้า คู่กรณีโดยให้มีบุคคลที่คู่ร้องขอฝ่ายละหนึ่งคนเข้าร่วมไกล่เกลี่ยด้วยก็ได้ พร้อมทั้งทำบันทึกข้อตกลงการไกล่เกลี่ย และกำหนดเงื่อนไขการไกล่เกลี่ยตามหลักเกณฑ์วิธีการ และรูปแบบที่ ก.ต.ช. กำหนด แต่ทั้งนี้ต้องดำเนินการให้เสร็จสิ้นภายในสามเดือน นับแต่วันที่คณะกรรมการมีมติรับเรื่องไว้ไกล่เกลี่ยให้เกินสามเดือนก็ได้ แต่มิให้เกินหกเดือน

ในการพิจารณารับเรื่องไกล่เกลี่ยของคณะกรรมการไกล่เกลี่ย ให้นำความตามมาตรา ๕ วรรคท้ายมาใช้พิจารณาโดยอนุโลม

หากคณะกรรมการไกล่เกลี่ยมีมติ ไม่รับเรื่องไกล่เกลี่ยให้ถือเป็นที่สุดและให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนต่อไป

หากคณะกรรมการไกล่เกลี่ยมีมติรับเรื่องให้ไกล่เกลี่ย ผู้ต้องหาถูกควบคุมหรือขังอยู่ ให้ปล่อยชั่วคราวโดยไม่มีประกันและหลักประกัน ก่อนที่จะปล่อยไปให้ผู้ต้องหาสาบานหรือปฏิญาณตนว่าจะมาตามนัด โดยไม่ต้องดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาลแขวง วิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง และวิธีพิจารณาความอาญา แต่ถ้าผู้ต้องหาอยู่ระหว่างมัดฟ้องหรือฝากขังให้พนักงานสอบสวนยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อให้ศาลทราบ และมีให้นับระยะเวลาไกล่เกลี่ยเข้าในกำหนดระยะมัดฟ้องหรือฝากขังนั้น

มาตรา ๑๗ ให้คณะกรรมการไกล่เกลี่ยติดตามผลการปฏิบัติตามบันทึกข้อตกลง และเงื่อนไขการไกล่เกลี่ยแล้ว พิจารณาวินิจฉัยมีมติให้ยุติการสอบสวนดำเนินคดีและรายงาน ก.ต.ช. ทราบและสิทธิการนำคดีอาญามาฟ้องย่อมระงับไป แต่ทั้งนี้ คู่กรณีมีสิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ทราบมติให้ยุติการสอบสวน

หากคณะกรรมการไกล่เกลี่ยมีมติไม่ให้ยุติการสอบสวนดำเนินคดีให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนต่อไป

มาตรา ๑๘ หากคดีจะขาดอายุความฟ้อง ให้คณะกรรมการไกล่เกลี่ยยุติการไกล่เกลี่ย และให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนต่อไป

หมวด ๔

ข้อตกลงและเงื่อนไขการไกล่เกลี่ย

มาตรา ๑๙ การกำหนดข้อตกลงและเงื่อนไขการไกล่เกลี่ยให้ดำเนินการ ดังนี้

(๑) ให้มีการเยียวยาชดใช้ค่าเสียหายต่อผู้เสียหาย

(๒) ให้กรณีที่เหมาะสมควรกำหนดเงื่อนไขเพิ่มเติมในการไกล่เกลี่ยให้นำเงื่อนไขคุ้มครองประเพณีตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๖ มาใช้บังคับโดยอนุโลมหรือปฏิบัติตามเงื่อนไขอื่นๆ ที่คณะกรรมการไกล่เกลี่ยเห็นชอบ

หมวด ๕

การไกล่เกลี่ยข้อพิพาทก่อนที่จะมีการกระทำความผิด

มาตรา ๒๐ ในกรณีที่มีผู้ร้องขอต่อเจ้าพนักงานตำรวจว่าจะมีผู้ใดจะก่อเหตุร้าย ให้เกิดภัยอันตรายแก่บุคคลหรือทรัพย์สินของผู้อื่น ให้พนักงานสอบสวนรวบรวมข้อมูลและเสนอความเห็นต่อคณะกรรมการไกล่เกลี่ยข้อพิพาท

มาตรา ๒๑ การไกล่เกลี่ยข้อพิพาทตามหมวดนี้ให้นำหมวด ๒ หมวด ๓ หมวด ๔ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๒๒ หลักเกณฑ์ วิธีการ และขั้นตอนในการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทตามหมวดนี้ให้เป็นไปตามที่ ก.ต.ช. กำหนด

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

.....
นายกรัฐมนตรี

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างกฎกระทรวงกำหนดลักษณะพฤติการณ์ในคดีความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท
ที่ไม่สามารถทำการไต่ถามได้ พ.ศ.

หลักการ

กำหนดลักษณะและพฤติการณ์ในคดีความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทที่ไม่สามารถ
ทำการไต่ถามได้

เหตุผล

โดยที่มาตรา ๔ มาตรา ๕(๓) และมาตรา ๕ วรรคสองแห่งพระราชบัญญัติไต่ถาม
ข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ. ... บัญญัติให้มีการออกกฎกระทรวง เพื่อกำหนดลักษณะ
และพฤติการณ์ในคดีความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทที่ไม่สามารถทำการไต่ถามได้จึงจำเป็นต้อง
ออกกฎกระทรวงนี้

ร่างกฎกระทรวง

กำหนดลักษณะและพฤติการณ์ในคดีความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท
ที่ไม่สามารถทำการไต่ถามได้ พ.ศ. ...

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔ และมาตรา ๕(๓) และมาตรา ๕ วรรคสองแห่ง
พระราชบัญญัติไต่ถามข้อพิพาทคดีอาญาชั้นสอบสวน พ.ศ. ... นายกรัฐมนตรีออกกฎกระทรวงไว้
ดังต่อไปนี้

ให้คดีความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทดังต่อไปนี้ ห้ามมิให้คณะกรรมการไต่ถาม
พิจารณารับเรื่องไว้ไต่ถาม

- (๑) คดีความผิดตามมาตรา ๒๐๕ และ มาตรา ๒๐๕ วรรคสองแห่งประมวล
กฎหมายอาญา
- (๒) คดีความผิดตามมาตรา ๒๒๕ แห่งประมวลกฎหมายอาญาที่ทำให้ผู้อื่น
เสียชีวิตหรือทรัพย์สินผู้อื่นเสียหายเกินกว่า ๑ ล้านบาท

- (๓) คดีความผิดตามมาตรา ๒๒๖ ถึงมาตรา ๒๓๗ แห่งประมวลกฎหมายอาญา
- (๔) คดีความผิดตามมาตรา ๒๙๑ แห่งประมวลกฎหมายอาญาที่ทำให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายเกินกว่า ๒ คนขึ้นไป หรือบาดเจ็บสาหัสเกินกว่า ๕ คนขึ้นไป
- (๕) คดีความผิดที่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการบริการสาธารณะกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับบาดเจ็บสาหัสเกินกว่า ๒ คนขึ้นไป หรือถึงแก่ความตาย
- (๖) คดีความผิดที่รัฐเป็นผู้เสียหายเท่านั้น

ให้ไว้ ณ วันที่

พ.ศ.

นายกรัฐมนตรี

บันทึกหลักการและเหตุผลประกอบร่างกฎกระทรวง
กำหนดลักษณะความผิดคดีอาญาที่มีโทษจำคุกอย่างสูงไม่เกินห้าปีที่สามารถไต่ถามได้

พ.ศ.

หลักการ

กำหนดลักษณะความผิดคดีอาญาที่มีโทษจำคุกอย่างสูงไม่เกินห้าปีที่สามารถไต่ถามได้

เหตุผล

โดยที่มาตรา ๔ มาตรา ๕(๔) และมาตรา ๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติไต่ถาม
เกลี้ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ. ... บัญญัติให้มีการออกกฎกระทรวง เพื่อกำหนด
ลักษณะความผิดคดีอาญาที่มีโทษจำคุกอย่างสูงไม่เกินห้าปีที่สามารถไต่ถามได้ จึงจำเป็นต้อง
ออกกฎกระทรวงนี้

ร่างกฎกระทรวง

กำหนดลักษณะความผิดคดีอาญาที่มีโทษจำคุกอย่างสูงไม่เกินห้าปีที่สามารถไต่ถามได้

พ.ศ.

อาศัยอำนาจตามความในในมาตรา ๔ มาตรา ๕(๔) และมาตรา ๕ แห่ง
พระราชบัญญัติไต่ถามเกลี้ยข้อพิพาทคดีอาญาในชั้นสอบสวน พ.ศ. ... นายกรัฐมนตรีออกกฎกระทรวง
ไว้ดังต่อไปนี้

คดีความผิดอาญาที่มีโทษจำคุกอย่างสูงไม่เกิน ๕ ปี ดังต่อไปนี้ คณะกรรมการไต่ถาม
เกลี้ยมีอำนาจพิจารณารับเรื่องไว้ไต่ถามได้

- (๑) คดีความผิดเกี่ยวกับเอกสารตามมาตรา ๒๖๔ แห่งประมวลกฎหมายอาญา
- (๒) คดีความผิดเกี่ยวกับตามมาตรา ๒๗๐ และมาตรา ๒๗๑ ที่มีผู้เสียหายมาร้อง
ทุกข์ไม่เกิน ๕ รายและมูลค่าทรัพย์สินเสียหายรวมกันไม่เกิน ๑ หมื่นบาท และ
คดีความผิดตามมาตรา ๒๗๓ ถึงมาตรา ๒๗๕ แห่งประมวลกฎหมายอาญา
- (๓) คดีความผิดเกี่ยวกับเพศตามมาตรา ๒๘๓ แห่งประมวลกฎหมายอาญา

- (๔) คดีความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายตามมาตรา ๒๙๓ มาตรา ๒๙๕ มาตรา ๓๑๑ วรรคหนึ่งและวรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายอาญา
- (๕) คดีความผิดเกี่ยวกับเสรีภาพและชื่อเสียงตามมาตรา ๓๑๐ ทวิ และมาตรา ๓๑๑ วรรคหนึ่งและวรรคสอง เว้นกรณีเป็นเหตุให้มีผู้ถึงแก่ความตายแห่งกฎหมายอาญา
- (๖) คดีความผิดตามมาตรา ๓๓๔ มาตรา ๓๓๕ อนุมาตราใดอนุมาตราหนึ่งและมาตรา ๓๓๖ วรรคแรก แห่งประมวลกฎหมายอาญา หากคู่กรณีเป็นญาติพี่น้องหรือผู้กระทำความผิดกระทำด้วยความจำเป็นแก่การยังชีพของตนเองหรือผู้อื่น และมูลค่าทรัพย์สินเสียหายไม่เกิน ๑ หมื่นบาท หรือเป็นเด็กอายุไม่เกิน ๑๘ ปี หรือเป็นผู้โศกเศร้าปัญญาตกอยู่ในความทุกข์อย่างสาหัส
- (๗) ผิดความผิดตามมาตรา ๓๓๗ วรรคแรก แห่งประมวลกฎหมายอาญา
- (๘) คดีความผิดตามมาตรา ๓๔๓ วรรคแรก แห่งประมวลกฎหมายอาญา หากจำนวนผู้เสียหายมาต้องทุกข์จำนวนไม่เกิน ๑๐ ราย และมูลค่าทรัพย์สินเสียหายรวมกันไม่เกิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท
- (๙) คดีความผิดตามมาตรา ๓๕๗ วรรคแรกแห่งประมวลกฎหมายอาญา หากจำนวนมูลค่าทรัพย์สินเสียหายไม่เกิน ๕๐,๐๐๐ บาท
- (๑๐) คดีความผิดตามมาตรา ๓๖๕ แห่งประมวลกฎหมายอาญา หากกระทำโดยไม่ใช้กำลังประทุษร้าย หรือไม่มีอาวุธ

ให้ไว้ ณ วันที่

พ.ศ.

นายกรัชมณตรี

ภาคผนวก ค

Guidelines on the Role of Prosecutors¹

**Adopted by the Eighth United Nations Congress on the Prevention
of Crime and the Treatment of Offenders, Havana, Cuba,
27 August to 7 September 1990**

Whereas in the Charter of the United Nations the peoples of the world affirm, inter alia, their determination to establish conditions under which justice can be maintained, and proclaim as one of their purposes the achievement of international cooperation in promoting and encouraging respect for human rights and fundamental freedoms without distinction as to race, sex, language or religion,

Whereas the Universal Declaration of Human Rights enshrines the principles of equality before the law, the presumption of innocence and the right to a fair and public hearing by an independent and impartial tribunal,

Whereas frequently there still exists a gap between the vision underlying those principles and the actual situation,

Whereas the organization and administration of justice in every country should be inspired by those principles, and efforts undertaken to translate them fully into reality,

Whereas prosecutors play a crucial role in the administration of justice, and rules concerning the performance of their important responsibilities should promote their respect for and compliance with the above-mentioned principles, thus contributing to fair and equitable criminal justice and the effective protection of citizens against crime,

Whereas it is essential to ensure that prosecutors possess the professional qualifications required for the accomplishment of their functions, through improved methods of recruitment and legal and professional training, and through the provision of all necessary

¹ www.ago.go.th (สืบค้นเมื่อ 22 ธันวาคม 2551)

means for the proper performance of their role in combating criminality, particularly in its new forms and dimensions,

Whereas the General Assembly, by its resolution 34/169 of 17 December 1979, adopted the Code of Conduct for Law Enforcement Officials, on the recommendation of the Fifth United Nations Congress on the Prevention of Crime and the Treatment of Offenders,

Whereas in resolution 16 of the Sixth United Nations Congress on the Prevention of Crime and the Treatment of Offenders, the Committee on Crime Prevention and Control was called upon to include among its priorities the elaboration of guidelines relating to the independence of judges and the selection, professional training and status of judges and prosecutors,

Whereas the Seventh United Nations Congress on the Prevention of Crime and the Treatment of Offenders adopted the Basic Principles on the Independence of the Judiciary, subsequently endorsed by the General Assembly in its resolutions 40/32 of 29 November 1985 and 40/146 of 13 December 1985,

Whereas the Declaration of Basic Principles of Justice for Victims of Crime and Abuse of Power recommends measures to be taken at the international and national levels to improve access to justice and fair treatment, restitution, compensation and assistance for victims of crime,

Whereas, in resolution 7 of the Seventh Congress the committee was called upon to consider the need for guidelines relating, inter alia, to the selection, professional training and status of prosecutors, their expected tasks and conduct, means to enhance their contribution to the smooth functioning of the criminal justice system and their cooperation with the police, the scope of their discretionary powers, and their role in criminal proceedings, and to report thereon the future United Nations congresses,

The Guidelines set forth below, which have been formulated to assist Member States in their tasks of securing and promoting the effectiveness, impartiality and fairness of prosecutors in criminal proceedings, should be respected and taken into account by

Governments within the framework of their national legislation and practice, and should be brought to the attention of prosecutors, as well as other persons, such as judges, lawyers, members of the executive and the legislature and the public in general. The present Guidelines have been formulated principally with public prosecutors in mind, but they apply equally, as appropriate, to prosecutors appointed on an ad hoc basis.

Qualifications, selection and training

1. Persons selected as prosecutors shall be individuals of integrity and ability, with appropriate training and qualifications.

2. States shall ensure that:

(a) Selection criteria for prosecutors embody safeguards against appointments based on partiality or prejudice, excluding any discrimination against a person on the grounds of race, color, sex, language, religion, political or other opinion, national, social or ethnic origin, property, birth, economic or other status, except that it shall not be considered discriminatory to require a candidate for prosecutorial office to be a national of the country concerned;

(b) Prosecutors have appropriate education and training and should be made aware of the ideals and ethical duties of their office, of the constitutional and statutory protections for the rights of the suspect and the victim, and of human rights and fundamental freedoms recognized by national and international law,

Status and conditions of service

3. Prosecutors, as essential agents of the administration of justice, shall at all times maintain the honor and dignity of their profession.

4. States shall ensure that prosecutors are able to perform their professional functions without intimidation, hindrance, harassment, improper interference or unjustified exposure to civil, penal or other liability.

5. Prosecutors and their families shall be physically protected by the authorities when their personal safety is threatened as a result of the discharge of prosecutorial functions.

6. Reasonable conditions of service of prosecutors, adequate remuneration and, where applicable, tenure, pension and age of retirement shall be set out by law or published rules or regulations.

7. Promotion of prosecutors, wherever such a system exists, shall be based on objective factors, in particular professional qualifications, ability, integrity and experience, and decided upon in accordance with fair and impartial procedures.

Freedom of expression and association

8. Prosecutors like other citizens are entitled to freedom of expression, belief, association and assembly. In particular, they shall have the right to take part in public discussion of matters concerning the law, the administration of justice and the promotion and protection of human rights and to join or form local, national or international organizations and attend their meetings. Without suffering professional disadvantage by reason of their lawful action or their membership in a lawful organization. In exercising these rights, prosecutors shall always conduct themselves in accordance with the law and the recognized standards and ethics of their profession.

9. Prosecutors shall be free to form and join professional associations or other organizations to represent their interests, to promote their professional training and to protect their status.

Role in criminal proceedings

10. The office of prosecutors shall be strictly separated from judicial functions.

11. Prosecutors shall perform an active role in criminal proceedings, including institution of prosecution and, where authorized by law or consistent with local practice, in the investigation of crime, supervision over the legality of these investigations, supervision of

the execution of court decisions and the exercise of other functions as representatives of the public interest.

12. Prosecutors shall, in accordance with the law, perform their duties fairly, consistently and expeditiously, and respect and protect human dignity and uphold human rights, thus contributing to ensuring due process and the smooth functioning of the criminal justice system.

13. In the performance of their duties, prosecutors shall:

(a) Carry out their functions impartially and avoid all political, social religious, racial, cultural, sexual or any other kind of discrimination;

(b) Protect the public interest, act with objectivity, take proper account of the position of the suspect and the victim, and pay attention to all relevant circumstances, irrespective of whether they are to the advantage or disadvantage of the suspect;

(c) Keep matters in their possession confidential, unless the performance of duty or the needs of justice require otherwise;

(d) Consider the views and concerns of victims when their personal interests are affected and ensure that victims are informed of their rights in accordance with the Declaration of Basic Principles of Justice for Victims of Crime and Abuse of Power.

14. Prosecutors shall not initiate or continue prosecution, or shall make every effort to stay proceedings, when an impartial investigation shows the charge to be unfounded.

15. Prosecutors shall give due attention to the prosecution of crimes committed by public officials, particularly corruption, abuse of power, grave violations of human rights and other crimes recognized by international law and, where authorized by law or consistent with local practice, the investigation of such offences.

16. When prosecutors come into possession of evidence against suspects that they know or believe on reasonable grounds was obtained through recourse to unlawful methods, which constitute a grave violation of the suspect's human rights, especially involving torture or cruel, inhuman or degrading treatment or punishment, or other abuses of human

rights, they shall refuse to use such evidence against anyone other than those who used such methods, or inform the Court accordingly, and shall take all necessary steps to ensure that those responsible for using such methods are brought to justice.

Discretionary functions

17. In countries where prosecutors are vested with discretionary functions, the law or published rules or regulations shall provide guidelines to enhance fairness and consistency of approach in taking decisions in the prosecutions process, including institution or waiver of prosecution.

Alternatives to prosecution

18. In accordance with national law, prosecutors shall give due consideration to waiving prosecution, discontinuing proceedings conditionally or unconditionally, or diverting criminal cases from the formal justice system, with full respect for the rights of suspect (s) and the victim (s). For this purpose, States should fully explore the possibility of adopting diversion schemes not only to alleviate excessive court loads, but also to avoid the stigmatization of pre-trial detention, indictment and conviction, as well as the possible adverse effects of imprisonment.

19. In countries where prosecutors are vested with discretionary functions as to the decision whether or not to prosecute a juvenile, special consideration shall be given to the nature and gravity of the offence. Protection of society and the personality and background of the juvenile, In making that decision, prosecutors shall particularly consider available alternatives to prosecution under the relevant juvenile justice laws and procedures. Prosecutors shall use their best efforts to take prosecutors action against juveniles only to the extent strictly necessary.

Relations with other government agencies or institutions

20. In order to ensure the fairness and effectiveness of prosecution, prosecutors shall strive to cooperate with the police, the courts, the legal profession, public defenders and other government agencies of institutions.

Disciplinary proceedings

21. Disciplinary offences of prosecutors shall be based on law or lawful regulations, Complaints against prosecutors which allege that they acted in a manner clearly out of the range of professional standards shall be processed expeditiously and fairly under appropriate procedures. Prosecutors shall have the right to a fair hearing. The decision shall be subject to independent review.

22. Disciplinary proceedings against prosecutors shall guarantee an objective evaluation and decision. They shall be determined in accordance with the law, the code of professional conduct and other established standards and ethics and in the light of the present Guidelines.

Observance of the Guidelines

23. Prosecutors shall respect the present Guidelines. They shall also, to the best of their capability, prevent and actively oppose any violations thereof.

24. Prosecutors who have reason to believe that a violation of the present Guidelines has occurred or is about to occur shall report the matter to their superior authorities and, where necessary, to other appropriate authorities or organs vested with reviewing or remedial power.

(คำแปล)

แนวทางสหประชาชาติว่าด้วยบทบาทของพนักงานอัยการ¹

(Guidelines on the Role of Prosecutors)

รับรองโดยที่ประชุมใหญ่สหประชาชาติว่าด้วยการป้องกันอาชญากรรมและการปฏิบัติ ต่อผู้กระทำความผิดครั้งที่แปด (Eighth United Nations Congress on the Prevention of Crime and the Treatment of Offenders) ณ กรุงฮาวานา ประเทศคิวบา วันที่ 27 สิงหาคม ถึงวันที่ 7 กันยายน ค.ศ.1990

โดยที่กฎบัตรสหประชาชาติบัญญัติว่าประชาคมโลกยืนยันการตัดสินใจเพื่อกำหนดเงื่อนไขที่จะรักษาความยุติธรรมและประกาศเป็นวัตถุประสงค์เพื่อความสำเร็จเกี่ยวกับความร่วมมือระหว่างประเทศในการส่งเสริมและการกระตุ้นการเคารพสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐาน โดยปราศจากการแบ่งแยกทางเชื้อชาติ เพศ ภาษา หรือศาสนา

โดยที่ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนเคารพหลักการของความเสมอภาคกันภายใต้กฎหมาย ข้อสันนิษฐานว่าจำเลยเป็นผู้บริสุทธิ์ และสิทธิที่จะได้รับการพิจารณาคดีโดยเปิดเผยและเป็นธรรม โดยศาลที่มีความเป็นอิสระและเป็นกลาง

โดยที่มักปรากฏว่ามีช่องว่างระหว่างนโยบายภายใต้หลักการดังกล่าวและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง

โดยที่องค์กรและหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมของทุกประเทศควรทราบหลักการดังกล่าว และพยายามดำเนินการเพื่อให้หลักการดังกล่าวมีผลในทางปฏิบัติจริง

โดยที่พนักงานอัยการมีบทบาทสำคัญในการอำนวยความยุติธรรม และกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงานของพนักงานอัยการควรส่งเสริมให้บรรดาพนักงานอัยการเคารพและปฏิบัติตามหลักการดังกล่าวข้างต้นอันจะเป็นการก่อให้เกิดความยุติธรรมทางอาญาที่เป็นธรรมและเสมอภาคกันรวมทั้งเป็นการคุ้มครองประชาชนจากอาชญากรรม

โดยที่มีความสำคัญที่จะต้องทำให้พนักงานอัยการมีคุณสมบัติทางวิชาชีพที่จำเป็นสำหรับการปฏิบัติหน้าที่ โดยผ่านกระบวนการคัดเลือกและการฝึกอบรมทางกฎหมายและวิชาชีพที่พัฒนาแล้วและโดย

¹ www.ago.go.th (สืบค้นเมื่อ 22 ธันวาคม 2551)

การจัดสรรวิธีการที่จำเป็นทุกประการสำหรับการปฏิบัติหน้าที่ที่เหมาะสมในการต่อต้านอาชญากรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งอาชญากรรมในรูปแบบและมิติใหม่ที่เกิดขึ้น

โดยที่มติของสมัชชาใหญ่สหประชาชาติที่ 34/169 ลงวันที่ 17 ธันวาคม 2522 โดยการแนะนำของที่ประชุมใหญ่สหประชาชาติว่าด้วยการป้องกันอาชญากรรมและการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดครั้งที่ห้า ได้รับรองประมวลความประพฤติสำหรับเจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมาย(Code of Conduct for Law Enforcement Officials)

โดยที่ตามมติที่ 16 ของที่ประชุมใหญ่สหประชาชาติ ว่าด้วยการป้องกันอาชญากรรมและการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดครั้งที่หก คณะกรรมการว่าด้วยการป้องกันและการควบคุมอาชญากรรม (Committee on Crime Prevention and Control) ได้รับการเสนอให้รวบรวมรายละเอียดของแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับความเป็นอิสระของผู้พิพากษา และการคัดเลือก การฝึกอบรมทางวิชาชีพและสถานภาพของผู้พิพากษา และพนักงานอัยการและโดยที่ที่ประชุมใหญ่สหประชาชาติว่าด้วยการป้องกันอาชญากรรมและการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดครั้งที่เจ็ดได้รับรองหลักการพื้นฐานเกี่ยวกับความเป็นอิสระของศาลยุติธรรม (Basic Principles on the Independence of the Judiciary) ซึ่งต่อมาได้รับความเห็นชอบโดยสมัชชาใหญ่สหประชาชาติตามมติที่ 40/32 ลงวันที่ 29 พฤศจิกายน ค.ศ. 1985 และมติที่ 40/146 ลงวันที่ 13 ธันวาคม ค.ศ. 1985

โดยที่ปฏิญญาว่าด้วยหลักการพื้นฐานของความยุติธรรมสำหรับเหยื่ออาชญากรรมและการใช้อำนาจโดยมิชอบ (Declaration of Basic Principles of Justice for Victims of Crime and Abuse of Power) แนะนำมาตรการที่จะใช้ระหว่างประเทศและระดับภายในประเทศเพื่อปรับปรุงวิธีการในการก่อให้เกิดความยุติธรรมและการปฏิบัติที่เป็นธรรม การฟื้นฟูสภาพจิตใจ การชดเชยและการช่วยเหลือเหยื่ออาชญากรรม

โดยที่ตามมติที่ 7 ของที่ประชุมใหญ่สหประชาชาติว่าด้วยการป้องกันอาชญากรรมและการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดครั้งที่เจ็ด คณะกรรมการได้รับการเสนอให้พิจารณาความต้องการในการกำหนดแนวปฏิบัติเกี่ยวกับการคัดเลือก การฝึกอบรมทางวิชาชีพและสถานภาพของพนักงานอัยการภารกิจการและความประพฤติที่พึงคาดหวังวิธีการเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่และการประสานงานกับเจ้าหน้าที่ตำรวจเพื่อให้ระบบความยุติธรรมทางอาญาดำเนินไปอย่างราบรื่น ขอบเขตของอำนาจในการใช้ดุลพินิจและบทบาทในการดำเนินคดีอาญา และให้รายงานผลการพิจารณาดังกล่าวต่อที่ประชุมใหญ่สหประชาชาติในครั้งต่อไป

แนวปฏิบัติที่กำหนดไว้ต่อไปนี้จะได้นำขึ้นเพื่อช่วยเหลือประเทศสมาชิกในการดำเนินการส่งเสริมและสร้างสรรค์ความมีประสิทธิภาพ ความเป็นกลางและความยุติธรรมของพนักงานอัยการในการดำเนินคดีอาญา ควรได้รับการยอมรับและพิจารณาโดยรัฐบาลของประเทศต่าง ๆ ภายในกรอบของกฎหมายและการปฏิบัติของประเทศนั้น ๆ และควรเผยแพร่ให้พนักงานอัยการ และบุคคลอื่นๆ เช่น ผู้พิพากษา ทนายความ สมาชิกวุฒิสภา คณะรัฐบาลและประชาชนทั่วไปได้รับทราบ แนวปฏิบัตินี้ได้รับการกำหนดขึ้นโดยมีหลักการให้ใช้กับพนักงานอัยการโดยตำแหน่ง แต่ก็สามารถใช้ได้ตามความเหมาะสมอย่างเสมอภาคกันกับพนักงานอัยการพิเศษที่ได้รับการแต่งตั้งเพื่อการเฉพาะกิจ

คุณสมบัติ การคัดเลือกและการฝึกอบรม

1. บุคคลที่ได้รับการคัดเลือกให้เป็นพนักงานอัยการควรเป็นผู้ที่มีคุณธรรมและความสามารถโดยได้รับการฝึกอบรมและมีคุณสมบัติที่เหมาะสม
2. รัฐต้องรับรองว่า
 - (ก) หลักเกณฑ์ในการคัดเลือกพนักงานอัยการต้องมีมาตรการป้องกันการคัดเลือกโดยการแต่งตั้งด้วยความลำเอียงหรืออคติ ต้องไม่มีการเลือกปฏิบัติใดๆ ต่อบุคคลในเรื่องเชื้อชาติ สีผิว เพศ ภาษา ศาสนา ความคิดเห็นทางการเมืองหรือความคิดเห็นอื่นๆ สัญชาติ สถานะทางสังคมหรือเผ่าพันธุ์ ทรัพย์สิน การเกิด สถานะทางเศรษฐกิจหรือสถานะอื่น ๆ ยกเว้นไม่ถือว่าการเลือกปฏิบัติในกรณีที่ประเทศนั้นต้องการผู้สมัครจากคนสัญชาติของตน
 - (ข) พนักงานอัยการต้องมีการศึกษาและการฝึกอบรมที่เหมาะสม และควรรับทราบถึงอุดมการณ์และจรรยาบรรณในอาชีพของตน สิทธิของผู้ต้องหาและผู้เสียหายที่ได้รับความคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญและตามกฎหมายอื่น และสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐานที่ได้รับการรับรองโดยกฎหมายภายในและกฎหมายระหว่างประเทศ

สถานภาพและเงื่อนไขการปฏิบัติหน้าที่

3. พนักงานอัยการในฐานะที่เป็นบุคคลสำคัญในการอำนวยความยุติธรรม ต้องรักษาเกียรติยศและศักดิ์ศรีในวิชาชีพของตนตลอดเวลา

4. รัฐต้องรับรองว่าพนักงานอัยการจะสามารถปฏิบัติหน้าที่ของตนได้โดยปราศจากการคุกคาม อุปสรรค การละเมิดการแทรกแซงที่ไม่เหมาะสม หรือการเสี่ยงต่อความรับผิดชอบทางแพ่ง ทางอาญาหรืออื่น ๆ โดยไม่เป็นธรรม
5. พนักงานอัยการและครอบครัวต้องได้รับการคุ้มครองจากหน่วยงานที่รับผิดชอบเมื่อถูกคุกคาม ความปลอดภัยอันเนื่องมาจากการปฏิบัติหน้าที่
6. เงื่อนไขอันเหมาะสมในการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานอัยการ ค่าตอบแทนและกรณีที่มีค่าเช่าบ้านหนี้บ้านาญและการเกษียณอายุ ต้องกำหนดโดยกฎหมาย หรือกฎหรือระเบียบที่เปิดเผย
7. หากมีระบบการเลื่อนตำแหน่งของพนักงานอัยการ การพิจารณาต้องอยู่บน พื้นฐานทางภาวะวิสัยโดยเฉพาะในด้านคุณสมบัติทางวิชาชีพ ความสามารถ คุณธรรมและประสบการณ์ และต้องมีการพิจารณาโดยวิธีการที่เป็นธรรมและปราศจากอคติ

เสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นและการสมาคม

8. พนักงานอัยการเช่นเดียวกับประชาชนทั่วไป มีสิทธิเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น ความเชื่อ การสมาคมและการรวมกลุ่ม โดยเฉพาะอย่างยิ่งพนักงานอัยการต้องมีสิทธิในการแสดงความคิดเห็นในเรื่องต่างๆที่เกี่ยวกับกฎหมาย การอำนวยความสะดวกยุติธรรม และการส่งเสริมและการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน และต้องมีสิทธิเข้าร่วมหรือก่อตั้งองค์กรระดับท้องถิ่น องค์กรระดับชาติหรือองค์กรระหว่างประเทศ และเข้าร่วมประชุมในองค์กรเหล่านั้นได้โดยไม่ได้รับผลกระทบเสียหายทางวิชาชีพ ในการใช้สิทธิเหล่านี้พนักงานอัยการต้องประพฤติตนตามกฎหมาย และมาตรฐานที่เป็นที่ยอมรับและจรรยาบรรณตลอดเวลา
9. พนักงานอัยการต้องมีอิสระเพื่อก่อตั้งหรือเข้าร่วมในสมาคมทางวิชาชีพหรือองค์กรอื่น ๆ เพื่อคุ้มครองประโยชน์ของตน สนับสนุนการฝึกอบรมทางวิชาชีพ และปกป้องสถานภาพของพวกเขา

บทบาทในการดำเนินคดีอาญา

10. สำนักงานอัยการต้องแบ่งแยกออกจากอำนาจหน้าที่ในการพิพากษาคดีโดยเด็ดขาด
11. พนักงานอัยการต้องมีบทบาทสำคัญในการดำเนินคดีอาญา รวมทั้งการพิจารณาสั่งคดี และหากกฎหมายกำหนดหรือตามแนวปฏิบัติในท้องถิ่น ให้รวมถึงการสอบสวนคดี การควบคุม

การสอบสวน การควบคุมการบังคับคดีและการใช้อำนาจหน้าที่อื่น ๆ ในฐานะผู้แทนผลประโยชน์ของประชาชน

12. พนักงานอัยการต้องปฏิบัติหน้าที่ด้วยความเป็นธรรม มีมาตรฐานและรวดเร็วตามกฎหมาย และต้องเคารพและคุ้มครองศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ และสนับสนุนสิทธิมนุษยชน อันจะก่อให้เกิดวิธีพิจารณาและระบบความยุติธรรมทางอาญาที่เหมาะสมและเป็นธรรม

13. ในการปฏิบัติหน้าที่ พนักงานอัยการต้อง

(ก) ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความเป็นกลางและหลีกเลี่ยงการเลือกปฏิบัติทางการเมือง สังคม ศาสนา เชื้อชาติ วัฒนธรรม เพศหรือการเลือกปฏิบัติอื่นๆ

(ข) ปกป้องผลประโยชน์สาธารณะ พิจารณาถึงสถานะของผู้ต้องหาและผู้เสียหายอย่างเป็นธรรม และพิจารณาพฤติการณ์แห่งคดีที่เกี่ยวข้องทุกกรณีโดยไม่คำนึงว่าจะเป็นประโยชน์หรือจะเสียประโยชน์แก่ผู้ต้องหา

(ค) รักษาความลับของเรื่องที่อยู่ในความรับผิดชอบ เว้นแต่เป็นการเปิดเผยตามหน้าที่หรือเพื่อความจำเป็นธรรม

(ง) พิจารณาทัศนคติและความเห็นของเหยื่ออาชญากรรม ประโยชน์ส่วนตัวของเหยื่อที่จะได้รับ ผลกระทบ และพึงแน่ใจว่าเหยื่ออาชญากรรมได้รับทราบสิทธิของตนตามปฏิญญาว่าด้วยหลักการพื้นฐานของความยุติธรรมสำหรับเหยื่ออาชญากรรมและการใช้อำนาจโดยมิชอบ

14. เมื่อการสอบสวนไม่ปรากฏว่าคดีมีมูล พนักงานอัยการต้องไม่เริ่มคดี หรือทำการฟ้องร้องคดี หรือพยายามทำการใด ๆ เพื่อการดำเนินคดี

15. พนักงานอัยการต้องเอาใจใส่ต่อการดำเนินคดีอาญาที่กระทำผิดโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ โดยเฉพาะ การฉ้อราษฎร์บังหลวง การใช้อำนาจโดยมิชอบ การละเมิดสิทธิมนุษยชนและอาชญากรรมอื่น ๆ ที่รับรองโดยกฎหมายระหว่างประเทศ รวมทั้งการสอบสวนคดีเหล่านั้นตามที่กฎหมายกำหนดหรือสอดคล้องกับการปฏิบัติในท้องถิ่น

16. เมื่อพนักงานอัยการพบพยานหลักฐานที่เป็นปฏิปักษ์ต่อผู้ต้องหา ซึ่งพนักงานอัยการรู้หรือเชื่อโดยมีมูลเหตุอันควรว่าพยานหลักฐานเหล่านั้นได้มาโดยวิธีการที่ไม่ชอบกฎหมายซึ่งเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนของผู้ต้องหาโดยเฉพาะอย่างยิ่งพยานหลักฐานที่ได้มาโดยการทรมาน ความโหดร้าย การกระทำหรือการลงโทษอย่างไม่เป็นมนุษย์หรือการศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ หรือการละเมิดสิทธิมนุษยชนอื่น ๆ พนักงานอัยการต้องไม่ใช้พยานหลักฐานดังกล่าวต่อบุคคลใดนอกเหนือจากบุคคลผู้ที่กระทำการที่ไม่ถูกต้องดังกล่าว หรือต้องต่อศาลตามข้อเท็จจริงนั้น และต้องกระทำการทั้งหมดที่จำเป็นเพื่อให้ผู้ที่รับผิดชอบในการกระทำที่ไม่ถูกต้องดังกล่าวถูกลงโทษ

อำนาจหน้าที่ในการใช้ดุลพินิจ

17. ในประเทศที่พนักงานอัยการมีอำนาจในการใช้ดุลพินิจ กฎหมายหรือกฎหรือระเบียบที่เปิดเผย ต้องกำหนดแนวทางปฏิบัติในการพิจารณาดำเนินคดี รวมถึงการฟ้องร้องคดีหรือการยกเลิก การฟ้องร้องคดี(waiver of prosecution) เพื่อก่อให้เกิดความเป็นธรรมและมาตรฐานในการ พิจารณาดำเนินคดี

ทางเลือกอื่นนอกเหนือจากการฟ้องคดี

18. ตามที่กฎหมายของประเทศนั้นกำหนด พนักงานอัยการต้องให้การพิจารณาโดยเหมาะสมใน การยกเลิกการฟ้องร้องคดี การระงับการดำเนินคดีโดยมีเงื่อนไขหรือโดยไม่มีเงื่อนไข หรือการ เบี่ยงเบน (diverting) คดีอาญาจากกระบวนการยุติธรรมตามปกติ ด้วยการเคารพในสิทธิของ ผู้ต้องหาและเหยื่ออาชญากรรม สำหรับการบรรลุวัตถุประสงค์นี้ รัฐต่าง ๆ ควรสำรวจความ เป็นไปได้ในการดำเนินการเบี่ยงเบนคดี (diversion) ซึ่งไม่เพียงเพื่อลดปริมาณคดีของศาลที่ มากเกินไปเท่านั้น แต่ยังเพื่อหลีกเลี่ยงผลเสียของการควบคุมตัวก่อนการพิจารณาคดี การ ฟ้องร้องและการพิพากษาว่ามีความผิดรวมทั้งผลร้ายที่อาจเกิดขึ้นจากการถูกจำคุก
19. ในประเทศที่พนักงานอัยการมีอำนาจใช้ดุลพินิจว่าจะฟ้องหรือไม่ฟ้องคดีเด็กและเยาวชน ต้องมี การกำหนดข้อพิจารณาพิเศษเกี่ยวกับลักษณะและความร้ายแรงของการกระทำความผิด การ คัดกรองสังคมและบุคลิภาพและภูมิหลังของเด็กและเยาวชน ในการพิจารณาสั่งคดีดังกล่าว พนักงานอัยการต้องพิจารณาทางเลือกอื่นตามที่กฎหมายและวิธีพิจารณาคดีเกี่ยวกับเด็กและ เยาวชนกำหนดไว้ นอกเหนือจากการฟ้องคดี พนักงานอัยการพึงดำเนินการฟ้องคดีเด็กและ เยาวชน เฉพาะในกรณีที่จำเป็นอย่างยิ่งโดยใช้ความระมัดระวังอย่างดีที่สุด

ความสัมพันธ์กับหน่วยงานหรือสถาบันอื่นของราชการ

20. เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมและควมมีประสิทธิภาพของการฟ้องร้องดำเนินคดี พนักงาน อัยการต้องร่วมมือประสานงานกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ ศาล นักวิชาชีพทางกฎหมาย ทนายความ และหน่วยงานหรือสถาบันอื่น ๆ ของทางราชการ

การดำเนินการทางวินัย

21. การกระทำผิดวินัยของพนักงานอัยการต้องกำหนดโดยกฎหมายหรือระเบียบข้อบังคับที่ชอบด้วยกฎหมาย การร้องเรียนพนักงานอัยการว่ากระทำการในลักษณะที่ไม่ถูกต้องตามมาตรฐานวิชาชีพจะต้องได้รับการดำเนินการโดยรวดเร็วและเป็นธรรมภายใต้วิธีการที่เหมาะสม พนักงานอัยการมีสิทธิได้รับการพิจารณาที่เป็นธรรม

การตัดสินใจโทษต้องมีการพิจารณาทบทวนตรวจสอบโดยอิสระ

22. การดำเนินการและการพิจารณาตัดสินทางวินัยต่อพนักงานอัยการต้องสามารถตรวจสอบประเมินผลได้อย่างเป็นรูปธรรม ตามกฎหมาย ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาและมาตรฐานจริยธรรมที่กำหนดอื่น ๆ

การปกป้องรักษาแนวปฏิบัติฉบับนี้

23. พนักงานอัยการพึงยอมรับแนวปฏิบัติฉบับนี้ นอกจากนี้พนักงานอัยการต้องพยายามป้องกันและขัดขวางการละเมิดแนวปฏิบัติฉบับนี้
24. พนักงานอัยการผู้ที่เชื่อว่าการละเมิดหรืออาจจะเกิดการละเมิดแนวปฏิบัติฉบับนี้ พึงรายงานเรื่องดังกล่าวต่อผู้บังคับบัญชา และถ้ามีกรณีจำเป็น พึงรายงานต่อหน่วยงานหรือองค์กรที่รับผิดชอบอื่นที่มีอำนาจในการพิจารณาหรือแก้ไข

ภาคผนวก ง

ตัวอย่างคำฟ้องของพนักงานอัยการในประเทศเยอรมัน

THE TRIAL OR DR REACH¹

Ch1

The documents are presented in chronological sequence: Aaklage, trial, judgment. However, readers may find it more convenient to begin with Mrs. Bedford's account of the trial (intra page i3) before turning to the legal documents and related notes and questions. Many of the questions posed in regard to the Brach case raise issues that are discussed in later chapters of the book.

A THE FORMAL CRIMINAL CHARGE (ANKLAGE)

Karlsruhe Prosecutor's Office II Ks 1/59	Karlsruhe 15 June 1959 Criminal case against Dr, Ulrich Brach of [born in] Frankfurt/Main for wounding with intent to do grievous bodily harm, resulting in death
---	--

District Court (Landgericht)

Chamber I of the Section for Criminal Matters in Karlsruhe,

[1] I submit herewith the file and move the court to convene the trial procedure (Hauptverfahren) in the division hearing cases of most serious crime (Schwurgericht) .

Charge (Anklage)

[2] against Dr. Ulrich Brach, born on 16 April 1918 in Frankfurt Main, now residing at 3 von Beckstrasse. Karlsruhe; married; military physician and specialist in surgery; provisionally arrested on 14 February 1959 and released on 15 February 1959.

¹ John H. Langbein, Comparative Criminal Procedure Germany. (Minnesota : West Publishing Co., 1977)

Accusation (Bescluidiyung)

[3] On 14 February 1959 at about 2:00 PM at the Deer Path in the palace garden in Karlsruhe Dr. Brach, after having fired two warning shots, tired shot at Master Bookbinder Raimund Suk, whom he had previously apprehended because Suk had molested his daughter Verenika Brach and her school classmate Hilde Weber by displaying his genitals, Dr. Brach meant to wound Suk in the fool because Suk was attempting to escape over the palace garden wall. Through his own carelessness, however, Dr. Brach shot Suk in the area of the stomach, from whence the bullet found its way to the heart and killed him. Suk's death was caused directly by the gunshot wound.

[4] Dr. Brach thereby willfully endangered the health of am other with a wenpon and in so doing he negugenfly caused the death of the injured mea.

THE TRIAL OF DR. BRACH

Ch. 1

[5] Crime, punishable under StGB [Strafgesetzbuch, Code of Criminal Law] : 223, 223a, 226, 228.¹

[6] Evidence (Beweismittel)

- A. Records :
1. Criminal record : Dr. Brach AS. 7,
 2. Criminal record : Suk AS. 79.
- B. Files :
1. Personal file No. 18162 on Dr. Ulrich Brach,
 2. Previous crime file No. 5 Cs 21/54 on Raimund Suk, re : disturbance of the Peace,
 3. Investigative proceeding (Ermittlungsverfahren) No. 3a Js 2352/50 against Raimund Suk, re : disturbance of the peace,
 4. Investigative proceeding No. 3 Js 36/59 in the name of Veronika Brach, re : disturbance of the peace.
- C. Sketches and photographs of the scene in the enclosed folder.
- D. Witnesses:
1. Hilde Weber, schoolgirl, 16 Eulerweg, Karlsruhe,
 2. Veronika Brach, schoolgirl, 3 von Veckstrasse, Karlsruhe,
 3. Jürgen Schmitt, 11 Reinhold-Frankstrasse, Karlsruhe,
 4. Karl-Heinz Dahn, 9 Kronenstrasse, Karlsruhe,
 5. Christa Gerber, 1 Lehmannstrasse, Karlsruhe,
 6. Otto Wagner, 6 Scheffelstrasse, Neureut,
 7. Thea Vogt, 5 Friedenstrasse, Karlsruhe,
 8. Doris Linz, 67 Damaschkestrasse, Karlsruhe.
- E. Expert : Professor Dr. Mueller, Institute for Forensic Medicine, Heidelberg.
- F. Exhibits :
- One Walter pistol and shells
 - Gun permit issued to Dr. Brach
 - Clothing of the deceased, Suk, with an inventory thereof.

¹ These sections are translated infra pages 54 – 55. notes 9 - 12

Result of the Investigation

(Ermittlungsergebnis)

A.

[7] Military Physician Dr. Brach has admitted that he fired two warning shots at Suk, whom he had detained because of the morals offense against his daughter and her classmate, when Suk tried to flee from him in the palace garden. Dr. Brach further admitted that he then tried to shoot Suk in the leg in order to stop his escape. Unfortunately, however, he struck Suk's body in such a way that the bullet penetrated the heart and death resulted.

B.

[8] Dr. Brach was born the son of Harry Brach, merchant, and his wife Datharina (née Wagner). He has one brother, two and a half years younger, who lives in Offenbach Main. Dr. Brach grew up in his parents' home, went to elementary school and, from 1928 onwards, to high school (Gymnasium) in Frankfurt/Main. For a time he attended boarding school in Frankfurt Oder, returning to high school in Frankfurt/Main, where he took his university entrance examinations in 1938. After fulfilling his state labor obligation he was called into the air force in the spring of 1939 for military training. In the spring of 1941 he was released from military duties in order to take up the study of medicine. He pursued his studies at the universities of Munich, Strasbourg and Tübingen.

From March 1945 to the fall of 1945 the accused was a prisoner of war in France. In February 1946 he was able to resume his studies in Frankfurt Main, where in May 1947 he took the state qualifying examinations and in May 1949 was certified as a medical doctor. In December 1947 he assumed a medical appointment at the Frankfurt/Main municipal hospital. After ten months he transferred to the University gynecological clinic of Frankfurt/Main and in March 1949 to the municipal medical clinic. Finally, he served at the University general clinic and at the Frankfurt/Main pathology instituted until he was able to find his first salaried position at the miners' clinic in Bochum. In March 1954 he became first assistant in the surgical division of the Backnang district hospital.

On 1 August 1957 Dr. Brach was commissioned as a military physician in the air force and assigned to Karlsruhe. He found an apartment here in the spring of 1958 and kept it after September 1958 when he was transferred to Furstenfeldbruck.

Dr. Brach married on 21 December 1943. From this marriage came two sons and one daughter, ages 12, 13 and 14. Another daughter was born on March 6, 1959

[9] The offense with which the accused, Dr. Brach, is charged occurred as follows :

His 12-year-old daughter Veronika attended the Hebel School situated at the [edge of the] Hardt Forest. On the day in question she and a classmate left school around noon on a bicycle, intending to cross through the Hardt Forest to their homes. On their way the girls were molested by an older man who openly displayed his genitals to the children. The children changed direction, but the man managed to regain a position where he could again show them his genitals. Both girls hastened away to the Brach apartment, where Brach's daughter reported the incident. Dr. Brach, who at the time was stationed at an air force base in the Eifel region [west of the Rhine towards the border with Luxembourg and Belgium], and was at home for the weekend, immediately prepared to go out. Wearing civilian clothing, he pocketed his pistol. He instructed his daughter to take the bicycle back out to the place where she had been molested by this man and keep a lookout for him. He took his daughter's classmate along with him in his car and drove to Moltkestrasse, where he drove the length of the Hardt Forest. In the vicinity of the orphanage his passenger recognized the man who had molested the girls. Dr. Brach detained him, but was unable to persuade him to go to the police station located near the mint, although he explained to Suk that he was in custody. Suk cast more suspicion upon himself when he admitted to having been once convicted on the testimony of a girl and being unwilling to risk the same fate again. Despite the arguments of the doctor, Suk set out through the palace garden. At the corner of Worthstrasse and Moltkestrasse the doctor once again failed to steer Suk onto Worthstrasse. Upon entering the palace garden at the extension of Moltkestrasse the doctor was able to call for help upon a young man who happened to be there. He briefly explained the matter to the young man but had no more success in inducing Suk to go along to the police. Indeed, after the young man joined

them, the doctor once briefly showed his pistol to Suk by way of a threat. After traversing the palace garden Suk feigned a need to urinate. Instead, he suddenly swung up into a convenient tree in order to climb over the wall nearby. He was stopped by the young man. It was not possible for the doctor to reach them immediately as a bush was in the way. He took his pistol and fired two warning shots up into the air. As a result, the young man let go. Suk tried, nevertheless, to climb over the wall again. Moved to action by this attempt, Dr. Brach saw no possibility of stopping Suk except by seriously wounding him with the gun. He meant to wound Suk in the leg and for this purpose moved the gun to a right angle with the ground. As it happened he fired too soon. Suk was struck in the stomach area from whence the bullet penetrated to and through the heart. The doctor immediately provided medical assistance and tried to save him. He also sent the young man off at once to notify the police. It was then established that the deceased was the aforementioned Raimund Suk, master bookbinder, who was already known to the Karlsruhe police as an exhibitionist.

Signed : Dr. Eglin

Chief Prosecutor

สรุปคำแปล คำฟ้องของประเทศเยอรมัน

คำฟ้องของประเทศเยอรมันที่พนักงานอัยการเขียนเสนอต่อศาลในข้อหาฆ่าคนตาย ในคำฟ้องจะปรากฏ การสรุปสำนวนการสอบสวนที่ปรากฏวันเวลาที่กระทำความผิดในสำนวนการสอบสวน มีการระบุพยานเอกสาร รายชื่อพยานบุคคล รายชื่อพยานผู้เชี่ยวชาญ โดยเฉพาะในส่วนของ การเขียนบรรยาย คำฟ้องมีการกล่าวถึงประวัติดังหลังของจำเลยดังนี้

หมอบราซเป็นลูกชายของนายแฮร์ บราซซึ่งมีอาชีพเป็นพ่อค้าและมีภริยาชื่อนางแคทรีน่า และมีน้องชายที่อายุน้อยกว่าสองปีครึ่ง ในปี ค.ศ. 1928 ได้เข้าเรียนชั้นประถมศึกษาและมัธยมศึกษาที่แฟรงค์เฟิร์ต ต่อมา ในปี ค.ศ. 1938 ได้สอบเข้ามหาวิทยาลัยหลังจากนั้นได้ถูกเรียกตัวมายังกองทัพอากาศในปี ค.ศ. 1939 เพื่อเข้ารับการฝึก เมื่อฝึกครบเกณฑ์ในปี ค.ศ. 1941 ได้ศึกษาทางด้านแพทยศาสตร์และเข้าศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัย Munich Strasbourg and Tübingen ต่อมาได้ถูกจับกุมเป็นนักโทษของสงครามในฝรั่งเศสเป็นเวลา 1 ปี และกลับมาเรียนต่อ โดยสำเร็จการศึกษาในปี 1949 ต่อมา นายบันแต่งงานมีลูกชายสองลูกสาวหนึ่งคน จากนั้นจึงกล่าวถึงการกระทำที่กล่าวอ้างว่า จำเลยเป็นผู้กระทำความผิดโดยบรรยายเหตุการณ์ในวันเกิดเหตุดังนี้ Veronga ลูกสาววัย 12 ปีของ เขาเข้าเรียนในโรงเรียน Hebel ซึ่งตั้งอยู่แถวชายป่า Hardt ในวันที่มีปัญหานั้น เธอและเพื่อนร่วมชั้น ออกมาจากโรงเรียนราวๆ ช่วงเที่ยงโดยขี่จักรยาน ตั้งใจจะข้ามป่า Hardt ไปยังบ้าน ในระหว่างทาง พวกเธอถูกก่อกวนโดยชายหนุ่มผู้ซึ่งทำอนาจารโหริของลับแก่พวกเด็กๆ พวกเธอจึงตัดสินใจเปลี่ยนเส้นทางไป แต่ชายดังกล่าวก็ยังตามไปดักทางไว้ แล้วก็ทำอนาจารโดยโหริของลับอีกครั้งหนึ่ง เด็กสาว ทั้งคู่จึงเร่งรีบหนีไปยังอพาร์ทเมนต์ของ Brach ลูกสาวของ Brach กล่าวถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเวลานั้น คุณหมอ Brach อยู่ที่กองทัพอากาศ ซึ่งมีฐานตั้งอยู่ เขต Eifel อยู่ทางทิศตะวันตกของแม่น้ำ Rhine แถว ๆ ชายแดนที่ติดกับประเทศลักซ์ซิมเบิร์ก และเบลเยียม แล้วเขาได้กลับมาบ้านในวันหยุดทันทีที่ Brach ได้ทราบเรื่อง ได้ออกไปอย่างเร่งรีบ โดยไม่ได้สวมเครื่องแบบทหารไปด้วย เขาไปแต่ปืนพกของเขา เขาบอกลูกสาวของเขาพาไปยังที่เกิดเหตุที่โดนชายผู้นั้นก่อกวนโดยเขานำเพื่อนร่วมชั้นของลูกสาวไปด้วย โดยให้นั่งรถไปยัง Molthe-strasse ระหว่างทางไปยังป่า Hardt ในบริเวณข้างเคียงของสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า ระหว่างนั้นเอง เพื่อนของลูกสาวก็เหลือบไปเห็นชายผู้ที่มารังควานพวกเธอ คุณหมอ Brach จึงคิดจะจับเขาแต่ก็ไม่สามารถพูดโน้มน้าวเขาให้ไปยังสถานีตำรวจที่ตั้งอยู่ใกล้ๆ โรงกษาปณ์ได้ แม้ว่าเขาพยายามเจรจากับ Suk แต่ Suk ได้ปฏิเสธในข้อสงสัยต่างๆ ของตน เมื่อเขารับสารภาพยอมให้พิสูจน์ข้อเท็จจริงในคำให้การของเด็กสาว ที่ทางเข้าสู่ Palace garden บริเวณข้าง ๆ Molthe-strasse หมอได้ขอความช่วยเหลือจากชายหนุ่มที่อยู่ที่นี่ หมอสรุปอย่างสั้นๆ

โดยชี้แจงเหตุผลในเรื่องราวที่ชายหนุ่มกระทำ แต่ก็ยังไม่ประสบผลสำเร็จที่จะชักจูง Suk ให้ตามไปพบเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ หลังจากชายหนุ่มมากับพวกเขา หมอได้โชว์ปืนพกให้ดูเล็กน้อยเพื่อเป็นการข่มขู่

หลังจากเดินผ่าน Palace garden ก็พูดออกอุบายของตนไปปลดทุกข์ทันใดนั้นเขาก็ปลีกตัวไปปลดทุกข์ตามต้นไม้และได้แอบปีนต้นไม้ข้ามกำแพงใกล้ๆ เขาก็ถูกขัดจังหวะโดยชายหนุ่ม มันเป็นไปไม่ได้ที่คุณหมอจะเข้าถึงพวกเขาอย่างทันที่เพราะรอบ ๆ เต็มไปด้วยพุ่มไม้ระเกะระกะ หมอจึงนำปืนพกยิงขึ้นฟ้า 2 นัด เพื่อเป็นการเตือน เนื่องด้วยเหตุว่า Suk ทำการหลบหนี แต่ Suk ยังคงพยายามปีนกำแพงอีกครั้ง ด้วยความพยายามยิ่งยวด หมอ Brach เห็นว่าเป็นไปไม่ได้แน่ๆ ที่จะทำการหยุด Suk ได้โดยการทำให้เขาบาดเจ็บด้วยการยิงไปที่เขา หมอตั้งใจจะยิงไปที่ขาของ Suk โดยขณะที่ลดปืนลง ก็เกิดลั่นไกไปอีกครั้ง Suk เอามือกุมไปบริเวณหน้าท้องเพราะกระสุนได้พุ่งผ่านทะลุไปยังหัวใจ เขา คุณหมอ Brach จึงได้ทำการปฐมพยาบาลเป็นการช่วยชีวิต Suk จากนั้นจึงพาชายหนุ่มเข้าแจ้งความกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ ซึ่งเป็นที่แน่ชัดอยู่แล้วว่า Suk ต้องเสียชีวิตแน่นอน Rainmund Suk เป็นพนักงานเข้าปกหนังสือ ผู้ซึ่งเจ้าหน้าที่ตำรวจใน Karlsruhemilk ทราบกันดีอยู่แล้วว่า Suk ชอบทำอนาจารด้วยการใช้ของลับอยู่เป็นนิจ

ภาคผนวก จ

ตัวอย่างคำฟ้องของพนักงานอัยการในประเทศไทย¹

คดีหมายเลขดำที่...../2545

ศาล จังหวัดเชียงใหม่

วันที่ กันยายน พุทธศักราช 2545

ความอาญา

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด

โจทก์

ระหว่าง

นาย ก.

จำเลย

ฐานความผิด ร่วมกันทำร้ายร่างกายผู้อื่นเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายสาหัส

ซึ่งพนักงานสอบสวน สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

ได้สอบสวนแล้ว

ข้าพเจ้าพนักงานอัยการ สำนักงานอัยการประจำศาลจังหวัดเชียงใหม่

โจทก์

ขอยื่นฟ้อง (1) นาย ก.

จำเลย

ตั้งบ้านเรือนอยู่บ้านเลขที่ หมู่ที่ ถนน _

ตรอกหรือซอย

ใกล้เคียง

-

ตำบล

สุเทพ

อำเภอ

เมือง

จังหวัด

เชียงใหม่

เชื้อชาติ

ไทย

สัญชาติ

ไทย

มีข้อความตามที่จะกล่าวต่อไปนี้

¹ เรียบเรียงจากตัวอย่างคำฟ้องของพนักงานอัยการจังหวัดเชียงใหม่

ข้อ 1. เมื่อวันที่ 12 มีนาคม 2545 เวลากลางวันหลังเที่ยง จำเลยกับพวกที่หลบหนีไป ยังไม่ได้ตัวมาฟ้อง รวมจำนวน 5 คน ได้บังอาจสมคบร่วมกันใช้กำลังประทุษร้าย ชก ต่อย เตะ ตามใบหน้าและร่างกายนายสุเทพ ผู้เสียหาย จนทำให้ผู้เสียหายมีบาดแผลซ้ำวมที่เข้าตาทั้งสองข้าง และกระดูกตั้งจมูกหัก ได้รับอันตรายสาหัส ต้องทุพพลภาพและป่วยเจ็บด้วยอาการทุกขเวทนาเกินว่า ยี่สิบวัน และจนประกอบภารกิจตามปกติไม่ได้เกินกว่ายี่สิบวัน รายละเอียดบาดแผลของผู้เสียหาย ปรากฏตามรายงานการตรวจชันสูตรบาดแผลของแพทย์ เอกสารท้ายฟ้อง หมายเลข 1.

เหตุเกิดที่ ตำบลสุเทพ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

ข้อ 2 ต่อมาวันที่ 27 มีนาคม 2545 จำเลยมอบตัวต่อพนักงานสอบสวน และพนักงานสอบสวนสอบสวนคดีนี้แล้ว

ชั้นสอบสวน จำเลยให้การปฏิเสธ

ระหว่างสอบสวนจำเลยไม่ถูกควบคุมตัวได้มีประกันตัวไปได้ส่งตัวจำเลยมาพร้อมฟ้องนี้แล้ว

คำขอท้ายคำฟ้องอาญา

การที่จำเลยได้กระทำความผิดตามที่กล่าวมาในคำฟ้องนั้น ข้าพเจ้าถือว่าเป็นความผิดต่อกฎหมายและบทมาตรานี้คือ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙๗, ๘๑

ขอศาลได้พิจารณาพิพากษาลงโทษจำเลยตามกฎหมาย และขอศาลได้สั่ง

ข้าพเจ้าได้ยื่นสำเนาคำฟ้อง โดยข้อความถูกต้องเป็นอย่างเดียวกันมาด้วย.....ฉบับ และรอฟังคำสั่งอยู่ ถ้าไม่รอให้ถือว่าทราบแล้ว

.....โจทก์

คำฟ้องฉบับนี้ข้าพเจ้า.....

พนักงานอัยการ.....เป็นผู้เรียบเรียง

.....ผู้เรียง

คำฟ้องฉบับนี้ข้าพเจ้า.....

ตำแหน่ง.....เป็นผู้เขียนหรือพิมพ์

.....ผู้เขียนหรือพิมพ์